

Cạo gió mùa xuân

Mùa đông, trời Paris xám xịt, mưa rào rơi rét mướt, những cơn gió từ phương Bắc thi thoảng lại thốc về làm Lệ run lấy bầy. Cô cố gắng tự động viên mình sắp đến nhà rồi bám chặt gót xuống nền vỉa hè trơn trượt. Chưa bao giờ Lệ thấy nhớ Việt Nam như thế này. Đã đến nơi, Lệ vui mừng lên cầu thang chạy gấp về phòng mình. Cô lục túi áo khoát tìm chìa khóa và sững sốt nhận ra nó đã biến mất. Lệ thấy cuộc đời thật tồi tệ, cô ngồi bệch xuống sàn nhà rồi ôm mặt khóc như điên.

“Này! Có chuyện gì à? - Một giọng nói vang lên – Cô có ổn không?”.

Lệ ngẩng mặt lên nhìn, một anh chàng da trắng cao lớn đến phải hơn một mét chín có bộ râu quai nón đang ái ngại nhìn cô. Lệ không biết anh ta, chắc là hàng xóm chung tầng lầu nhưng ở đây không ai chào hỏi nhau, không ai bắt chuyện làm quen và càng không có chút quan tâm nào.

Lệ nước nở:

- Tôi làm mất chìa khóa rồi! Giờ này làm sao gọi được thợ sửa khóa?
- Thôi! Vào phòng tôi nghỉ tạm đi, nếu cô không ngại - người

hàng xóm rụt rè đề nghị - Tôi tên Jean Marc.

- Cảm ơn anh, tôi mệt muốn chết rồi đây! - Lệ vui mừng đứng dậy theo người lạ vào phòng riêng.

Cô nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo khoác ướt sũng rồi lúng túng không biết phải thay đồ gì. Lúc này cô chỉ muốn lăn ra giường rồi thì mặc kệ sự đời ra sao thì ra nên khi người hàng xóm đưa bộ pyjama của anh ra, cô không ngần ngại vào phòng tắm thay vào rồi trở ra cười méo xệch vì bộ đồ quá khổ dài lệt phệt. Có lẽ nhìn Lệ tái mét muốn xỉu đến nơi nên Jean Marc bảo cô lên giường anh ta nằm. Không quan tâm đến chủ nhà sẽ nằm đâu và bản thân mình có an toàn không khi dám lên giường người lạ, Lệ ngoan ngoãn chui vào chăn rồi nhắm nghiền mắt lại. Trong cơn mê đầy mệt mỏi cô thấy mình đang về Sài Gòn, nắng vàng rực rỡ nhưng sao vẫn rét run như mùa đông Paris. "Cô gái! Cô gái! - Giọng Jean Marc vang lên. Cô ngồi dậy uống chút sữa nóng cho ấm. Có lẽ cô bị cảm lạnh rồi."

Lệ tỉnh dậy, cô thấy quả thật mình đã ốm và người đàn ông có râu quai nón cùng ánh mắt dịu dàng lẫn lo âu ngồi nhìn cô với ly sữa bốc khói trên tay. Sau khi uống cạn ly sữa và nuốt những viên thuốc anh ta đưa, Lệ vẫn thấy lạnh run không thể nào kèm chế được hai hàm răng va vào nhau lộp cộp. Jean Marc lại cho cô uống rượu mạnh với hy vọng cơ thể ấm dần lên.

- Cô bệnh nặng quá rồi, tôi gọi bác sĩ nhé!

- Thôi thôi, tôi không sao! - Lệ thấy đã tỉnh người hơn, cô ngại

cho chi phí bác sĩ đến tận nhà sẽ ngốn hết cả tháng lương làm thêm vất vả của mình – Lúc này nếu có ai biết “cạo gió” tôi sẽ hết ớn lạnh.

- Cái gì?

Lệ bảo Jean Marc lục trong túi lấy chai dầu gió kim nhỏ tọp rồi lấy cán muỗng miết vào da lưng cho đến khi nào thấy những lằn đỏ xuất hiện thì cô sẽ ấm dần lên.

*

* *

Lệ thức dậy sau một giấc ngủ dài mệt mỏi. Cô nhìn đồng hồ rồi hốt hoảng nhận ra mình đã ngủ trọn mười hai tiếng đồng hồ. Chủ nhà chắc đã đi làm. Lệ tự động nấu nước, pha trà rồi mở tủ tìm mút phết vào bánh mì để trên bàn. Cô nghĩ hẳn Jean Marc đã đi mua bánh mì nóng vào sáng nay. Căn bếp nhỏ nhưng sạch sẽ và ngăn nắp cho thấy chủ nhà là người nghiêm túc và giản dị. Lệ giờ mới có thời gian nhìn khắp căn hộ vị ân nhân của mình. Anh ta có một dàn máy vi tính hiện đại với đầy đủ các thiết bị chuyên nghiệp. Căn phòng được bài trí hài hòa, đơn giản nhưng ấm cúng. Cô cảm thấy ngán ngẩm khi nghĩ đến căn phòng của mình thật bầy hầy, mất trật tự và lạnh lẽo làm sao.

Chuông điện thoại vang lên làm Lệ giật bản mình. Cô không dám bắt điện thoại và vì thế chuông cứ đổ từng hồi rồi tắt và cứ thế lại tiếp tục reo đến ba lần. Khi chuông điện thoại không làm thần kinh Lệ căng thẳng nữa, cô leo lên giường tiếp tục ngủ thì cửa phòng đột ngột mở ra và Jean Marc lao vào như một tia chớp làm cô giật mình kinh hãi hét toáng lên.

- Tôi đây! Cô không sao chứ? Sao cô không bắt điện thoại? Tôi lo cho cô quá nên gọi về xem cô thế nào rồi.
- Anh lo cho tôi sao? - Lệ rưng rưng – Sao anh tốt với tôi quá!
- Bất cứ ai ở vào hoàn cảnh của tôi cũng thế thôi – Jean Marc cười gãi đầu.

Lệ thút thít:

- Không đâu! Một năm nay ở Paris, tôi chẳng được ai quan tâm cả. nếu biết có hàng xóm tốt bụng như vậy tôi đã làm quen lâu rồi. Anh là người tử tế nhất Paris. Tôi cảm ơn anh nhiều lắm!
- Jean Marc cười hiền lành, mặt anh ta hồng lên vì thẹn. Lệ không để ý đến và kịp đề nghị tiếp: “Anh cho tôi ở lại đến chiều nhé! Giờ này mà ra đường tìm thợ sửa khóa chắc tôi ốm mất.”

*

* *

Sau này cả hai gọi đùa sự kiện “mất chìa khóa” của Lệ là “trò bịp” của cô để tiếp cận đối phương. Thật ra chìa khóa không mất mà lọt vào lớp vải lót bên trong vì áo khoát của cô quá cũ kỹ. Khi ra về Lệ mới phát hiện chìa khóa kêu leng keng và nhận ra tối hôm trước do quá mất bình tĩnh cô đã không chịu tìm cho kỹ. Từ hôm đó, Lệ thường xuyên dọn dẹp phòng mình ngăn nắp và bài trí sinh động hơn. Cô cũng chịu khó đi chợ nấu những món Việt Nam rồi mời Jean Marc sang cùng thưởng thức. Anh rất thích món ăn Việt Nam và bảo cô dạy cho nấu. Hai người thường rủ nhau vào quận Mười Ba đi chợ tàu rồi cùng bày ra nấu nướng rất xôm tụ. Lệ thấy mình khỏe hơn, xinh ra và rất yêu đời. Cô cũng muốn “yêu người” nhưng dường

nhưng người còn hơi e dè.

Jean Marc ba mươi ba tuổi, là kỹ sư vi tính, người vùng Bretagne lên Paris làm việc. Dù có bộ râu quai nón nhưng trông anh hiền lành, rụt rè và hay che giấu cảm xúc. Jean Marc rất gắn bó với gia đình nên cuối tuần hay quay về Bretagne thăm cha mẹ. Những ngày đó Lệ thấy dài lê thê và rất ghét cảm giác cô đơn. Chiều chủ nhật nào anh quay lại Paris cô cũng vui mừng làm một buổi tiệc nhỏ rồi hai người cùng đi dạo công viên gần nhà. Có lần cô rụt rè đề nghị cùng về Bretagne với Jean Marc bởi cô chưa được đến vùng này, nhưng anh ngần ngại từ chối. Anh nói do khá lớn tuổi nên mọi người trong gia đình rất quan tâm đến việc có bạn gái và lập gia đình của mình. Nếu dẫn Lệ về mọi người có thể sẽ hiểu lầm. Cô buồn rầu nhận ra có thể sống độc thân là con đường anh chọn lựa như phần lớn giới trẻ ngày nay ở Pháp, cũng có thể Lệ chưa phải là một nửa của anh. Cô quyết định học hết bằng thạc sĩ sẽ về Việt Nam, cô không còn sức leo lên tiến sĩ làm gì. Như thế, chỉ còn sáu tháng nữa cô sẽ rời Paris, nơi cô luôn chán ghét dù nhiều người ao ước được một lần đến “kinh thành ánh sáng”.

Khi Lệ thông báo với Jean Marc cô đã bỏ ý định học lên tiến sĩ và sẽ sớm về Việt Nam khi kết thúc khóa Cao học, anh có vẻ buồn. Lệ cay đắng nghĩ anh cũng chỉ xem cô là một người bạn giữa chốn Paris lạnh lùng tình người này. Đôi lần cô bắt gặp anh nhìn trộm mình với ánh mắt yêu thương và chỉ có thế. Lệ thường tự chế giễu mình trước

kia cứ nghĩ Tây rất bạo dạn trong quan hệ yêu đương, họ sẽ lao vào nhau ngay trong những phút đầu mới quen rồi cùng nhau sống thử. Thế nhưng Jean Marc lại là người rất nghiêm túc dù biết rằng cô đang trông chờ. Đôi khi thảo luận về vấn đề sống thử trước hôn nhân, Jean Marc cho biết gia đình anh theo đạo Công giáo, bản thân anh cũng rất ngoan đạo và tin vào sự bền vững của hôn nhân nên không thích những cuộc phiêu lưu tình cảm như phần đông giới trẻ phương Tây ngày nay. Sau mỗi buổi tối cùng ăn chung, họ hôn má chào nhau, chúc “ngủ ngon” rồi ai về phòng nấy.

Ngày về Việt Nam của Lệ đã rất gần, cô chuẩn bị thủ tục mua vé máy bay, sắp xếp hành lý. Paris đã vào hè, những ngày đông rét mướt dạo mới quen Jean Marc đã lùi xa. Nắng rực rỡ làm cây cỏ và hoa lá đua nở nhưng thật kỳ lạ, Lệ không thấy yêu mùa hè. Cô ước gì được sống trong cảnh giá buốt mùa đông để một lần nữa cảm lạnh nằm trên chiếc giường ấm cúng của Jean Marc. Cô như thấy lại cảnh anh rút rè cạo gió cho cô trong mùi dầu bạc hà thơm dễ chịu. Buổi ăn tối cuối cùng của hai người, khi Lệ thú nhận điều này, Jean Marc nhìn cô thật lạ:

- Cho đến bây giờ tôi vẫn rất thắc mắc. Em có thể giải thích rõ hơn về phương pháp làm ấm người của em không?
- “Cạo gió” đó hả? - Lệ cười – Đó là cách cổ truyền của người Việt Nam. Khi cảm lạnh người ta cho rằng gió đã nhập vào người nên phải tìm cách trục xuất gió ra. Dùng một đồ vật kim loại miết vào lưng cùng với dầu gió sẽ làm nóng người lên. Những lần đó càng

đậm, gió càng được trực ra ngoài. Và thế là hết cảm lạnh.

- Thật sao?
- Thật ra em cũng không tin gió nằm trong người nhưng đó là cách em được mẹ làm từ khi còn rất nhỏ mỗi khi bị cảm lạnh.
- Lúc đó tôi thấy em rên lên, tôi sợ em đau nhưng em lại có vẻ rất thích thú.
- Thì càng đau càng thấy ấm người và cũng là một cách massage cơ bắp với dầu bạc hà.

- Thật sao? – Jean Marc lại nhìn Lê ngớ ngàng.

Lê cười nắc nẻ vì vẻ mặt kỳ lạ của anh. Đúng là trò “cạo gió” rất quái dị với dân phương Tây. Jean Marc đột ngột nắm tay Lê, mặt anh đỏ hồng lên rất xấu hổ:

- Vậy mà bấy lâu nay tôi cứ nghĩ em bị chứng “bạo dân”.
- Cái gì?
- “Bạo dân”, tức là thích tình dục bạo lực. Có người như vậy đó, càng bị đau, bị chảy máu thì càng có khoái cảm. Họ bị cho là bệnh hoạn và có lối sống đáng lên án. Tôi thấy em bắt tôi làm cho em bị trầy lưng, em cứ bảo “Mạnh lên! Mạnh lên Lưng đây vệt đỏ mà còn bôi dầu nóng vào. Càng đau thì em càng rên lên như sung sướng lắm. Sau đó thỏa mãn rồi thì ngủ say như chết!
- Cái gì? - Lê quá bất ngờ - Anh...anh...
- Tôi xin lỗi – Jean Marc rất khổ sở - Tôi đã hiểu lầm...

Cuối cùng Lê cười phá lên và nói “chúng ta hãy nghĩ chuyện này theo hướng tích cực. Jean Marc có dịp hiểu thế nào là “cạo gió” của người

Việt Nam, còn cô biết rằng trên đời này có người thích khuynh hướng tình dục bạo lực. Như vậy cả hai đều được mở mắt” Tuy nhiên Lê càng cười, Jean Marc càng tỏ vẻ đau khổ. Anh tự trách mình thiên cận, lại quá rụt rè, nghi mà không chịu hỏi. Lê xua tay đuổi Jean Marc ra khỏi phòng: “Thôi đừng nghĩ ngợi nữa. Anh về ngủ sớm đi. Sáng mai chở em ra chợ rồi chiều tối em ra sân bay.”

*

* *

Hai người lại vào quận Mười Ba để đi chợ Tàu. Lê mua sẵn thật nhiều nguyên liệu để Jean Marc nấu món Việt Nam. Anh không ngăn lại nhưng buồn rầu thú nhận cô đi rồi anh cũng không hứng thú nấu nướng gì nữa. Lê cười: “Thì anh cũng phải ăn để sống chứ.” Anh chép miệng: “Tôi sẽ trở lại với bánh mì và thịt nguội như trước kia. Càng nấu món Việt tôi càng nhớ em thêm!”. Lê cười nắc nẻ: “Đừng sến nữa ông ơi! Thôi anh cứ nấu đi, rồi lên mạng chat và qua webcam em sẽ thấy món anh làm, chúng ta sẽ cùng ăn qua mạng. Chỉ có điều không nghe được mùi nước mắm thôi. Kỹ sư vi tính như anh phải chế ra dụng cụ gì đó để truyền mùi hương qua mạng mới được”. Lê càng đùa Jean Marc càng trầm nã. Buổi tối trước khi chào nhau lần cuối ra sân bay, Jean Marc òa khóc như trẻ con: “Nước mắt ơi! Em bỏ tôi đi thật sao?”. Lê không khóc, cô thấy vui vì anh còn nhớ có lần cô giải thích ý nghĩa tên của cô là “nước mắt” nhưng cô chỉ cười. Không hiểu sao lần đầu tiên gặp anh cô lại đang khóc nức nở, nhờ thế mới được anh cho vào nhà và từ đó quen nhau.

Lệ đã về Sài Gòn với nắng và sức nóng. Cô và Jean Marc thỉnh thoảng mới chat với nhau do múi giờ hai vùng Âu – Á quá chênh lệch, vì thế việc ăn chung qua mạng chưa bao giờ được thực hiện. Có lần Jean Marc báo tin anh bị cảm lạnh rất nặng. Lúc này Lệ mới nhận ra ở Paris đã cuối mùa đông mà Sài Gòn vẫn luôn là nắng. Những ngày cận tết trời vẫn nóng nên cô không thể hình dung “đang 0 độ” như Jean Marc báo tin. Thế rồi đột ngột Lệ nhận được điện thoại, Jean Marc bảo hãy ra phi trường rước anh, anh từ Paris bay sang Sài Gòn chỉ để được cô cạo gió. Lệ cười nắc nẻ trong điện thoại: “Sài Gòn đang chuẩn bị đón xuân, sang đây anh tự động hết bệnh mà chẳng cần em cạo gió đâu.”

Lúc Jean Marc xuất hiện, ôm ghì lấy Lệ và cạo bộ râu quai nón vào má cô, cô biết rằng từ đây không một hiểu lầm văn hoá nào có thể chia cách hai người.

Đánh máy: trangct

Nguồn: Nhà xuất bản trẻ - VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 15 tháng 12 năm 2008